

Sygn. akt VI Ka 216/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: stażysta Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Iławie Krzysztofa Milewskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2020 r. w Elblągu sprawy

S. J. (1) s. J. i H. ur. (...) w m. R.

oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżyciela publicznego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 23 września 2019 r. sygn. akt II K 408/18

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Iławie do ponownego rozpoznania

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 216/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Iławie z dnia 23 września 2019r. w spr. II K 408/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy- pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		S. J. (1)	czyn z a/o, niekaralność oskarżonego	Informacja z KRK	k.181
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	została sporządzona przez podmiot do tego uprawniony, nie była kwestionowana przez strony, stąd informacja zasługuje na wiarygodność

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Obrazy przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść wyroku tj. art. 7 kpk , art. 410 kpk, art. 424§1kpk	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Doszło do zarzucanej obrazy ww przepisów.</p> <p>Sąd I instancji ustalając stan faktyczny w sprawie dał w pełni wiarę wyjaśnieniom oskarżonego i świadka R. K.. Jednak ma rację pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej, że sąd ten dokonał oceny wiarygodności ww osób przy pominięciu art. 410 kpk, co skutkowało naruszeniem art. 7 kpk, a w efekcie miało wpływ na wadliwe ustalenia faktyczne i wyrok uniewinniający oskarżonego, bowiem:</p> <p>- trzeba wyraźnie zaznaczyć, że oskarżony dopiero w wyjaśnieniach złożonych w styczniu 2018r., po tym jak przedstawiono mu zarzut z art. 177§1kk, to podał, że wydaje mu się, że kierowca V. (...) przekroczył</p>		

oś jezdni i zjechał na pas ruchu którym poruszał się oskarżony, co spowodowało hamowanie przez oskarżonego a w efekcie zderzenie pojazdów

- tymczasem w dniu zdarzenia, „na gorąco”, kiedy – co wynika z doświadczenia życiowego- oskarżony nie miał czasu aby wymyśleć wersję dla siebie korzystną, to podał w trakcie interwencji tuż po zdarzeniu, że to on jest sprawcą zderzenia pojazdów i przyznał to przybyłym na miejsce policjantom i w oparciu o zgodne wersje uczestników zdarzenia zaprezentowane zaraz po zdarzeniu to policjanci sporządzili kartę zdarzenia drogowego z uproszczonym szkicem jego miejsca, z której wynikało, że pokrzywdzona nie przekroczyła osi jezdni, że to kierujący V. (...) oskarżony nie dostosował prędkości do warunków pogodowych na drodze i doprowadził do zderzenia bocznego z jadącym z naprzeciwka V. (...),

- zgromadzony na okoliczność zdarzenia materiał dowodowy dot. wersji przebiegu wypadku przedstawianej przez strony zaraz po czynie z 10.11.2017r. był nawzajem spójny i wynikało z niego, że to oskarżony był winny tego, że uderzył w bok pojazdu V. (...), co nie wzbudziło wątpliwości u przeprowadzających interwencję policjantów i skutkowało ukaraniem oskarżonego mandatem, a wówczas oskarżony nie wspominał nic by to kierująca V. (...) pokrzywdzona doprowadziła czy przyczyniła się do tego wypadku,

- powyższa okoliczność wynikała ze spójnych ze sobą zeznań policjantów B. L., D. S., A.C., karty zdarzenia drogowego, fotografii

pojazdów, notatników policyjnych, co pozwalało uznać te dowody za wiarygodne,

- należy też zauważyć, że wezwani na miejsce zdarzenia policjanci, wobec spójnych wersji zdarzenia przedstawionych przez jego uczestników, to nałożyli na oskarżonego mandat za spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego – kolizji drogowej i oskarżony mandatu tego nie zakwestionował,

- a dopiero po ustaleniu, że w wyniku kolizji pokrzywdzona doznała obrażeń ciała i po przedstawieniu oskarżonemu zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 177§1kk to pojawiły się w sprawie wyjaśnienia oskarżonego zawierające nowe okoliczności, w których podał on, że jechał tylko 30 km/h, że wydaje mu się, że to pokrzywdzona jechała z większą prędkością, że wydaje się mu, że kierowca V. (...) przekroczyła oś jezdni,

- tymczasem sąd I instancji oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i wynikające z niego okoliczności, to nie dostrzegł ww realiów, pominął sens całych zeznań B. L., D. S., A.C., nie dokonał pełnej analizy dokumentów, w tym karty zdarzenia drogowego czy notatników policyjnych, sąd zaskarżony wyrok – skoro pomijał ocenę takich ważnych dowodów i okoliczności z których wynikało jak oskarżony przedstawiał przebieg zdarzenia w dniu 10.11.2017r. co miało przecież znaczący wpływ na ocenę wiarygodności późniejszych wyjaśnień S. J.- zapadł z obrazą art. 410 kpk,

- należy też zauważyć, że dopiero po tym jak oskarżony złożył pierwsze wyjaśnienia w których nie przyznał

się do spowodowania kolizji a w efekcie wypadku drogowego, to jadący z nim w dniu zdarzenia kolega tj. R. K. też złożył swoje pierwsze zeznania w sprawie i że dopiero wówczas – gdy oskarżonemu zaczęła grozić odpowiedzialność nie za zwykłe wykroczenie tylko za przestępstwo- pojawiła się wersja zaprzeczająca wersji pokrzywdzonej (i treści karty zdarzenia drogowego, notatników policji, a także zeznaniom policjantów) i obciążająca pokrzywdzoną winą za wypadek z 10.11.2017r. (a nie 11.11.2017r. co wynika z omyłki w zarzucie z a/o), co pozwala na ustalenie motywu złożenia przez oskarżonego wyjaśnień o określonej treści, co też miało wpływ na ocenę tych wyjaśnień, a co niezasadnie pominął sąd I instancji,

- nie można też zgodzić się z sądem I instancji, że wyjaśnienia oskarżonego i zeznania R. K. były spójne ze sobą i innymi dowodami i dlatego zasługiwały na wiarygodność, gdyż np. R. K. twierdził, że oskarżony cały czas miał mówić, że to kobieta „ścięła zakręt” i dlatego w nią uderzył, świadek twierdził też, że sam był rozpytany na miejscu przez policjantów i mówił im, że kobieta ścięła zakręt, a oskarżony hamując uderzył w jej bok, gdy tymczasem takie okoliczności opisane w zeznaniach R. K. nie zostały potwierdzone zeznaniami policjantów /z których wynikało, że na miejscu zdarzenia oskarżony przyznał się że to on jest sprawcą kolizji i nie wykluczył, że mógł nie dostosować prędkości do warunków ruchu i wpadł w poślizg uderzając w samochód V. (...)/ czy sporządzoną przez nich dokumentacją a także zeznaniami A.C. i faktem przyjęcia przez oskarżonego mandatu dla sprawcy

kolizji, a także wyjaśnieniami samego oskarżonego, w których podał, że i pokrzywdzonej i policji przyznał, że zdarzenie mogło być z jego winy i że dlatego przyjął mandat, co czyni takie zeznania R. K. niewiarygodnymi a co powoduje że ocena zeznań tego świadka jako wiarygodnych nastąpiła z naruszeniem art. 7 kpk,

- nie można też było uznać za wykazane jako wiarygodne by oskarżony na miejscu zdarzenia wziął na siebie winę za spowodowanie kolizji z powodu szoku, bo trudno uznać by był w szoku skoro nie skarżył się na to by z jego powodu nie pamiętał wcale przebiegu zdarzenia, a wręcz przeciwnie, gdyż i policjantom przybyłym na miejsce zdarzenia i w wyjaśnieniach opisał przebieg zdarzenia (choć wersje te były diametralnie różne); objawów szoku nie stwierdzili też mający styczność z oskarżonym w dniu zdarzenia m.in. policjanci, stąd powołanie się na szok należy ocenić tylko jako mające służyć uwiarygodnieniu zmiany wersji prezentowanej przez S. J.,

- nie można też uznać za wykazane jako wiarygodne by oskarżony na miejscu zdarzenia wziął na siebie winę za spowodowanie kolizji z drugiego wskazanego przez niego powodu, a sprowadzającego się do tego, że żał mu było pokrzywdzonej i tego, że uszkodziła lepsze auto, co miało wpłynąć na przyznanie się oskarżonego do spowodowania kolizji na miejscu zdarzenia, bo oceniając takie wyjaśnienia co do przyczyny przyznania się S. J. do spowodowania swoim zachowaniem kolizji w dniu jej zaistnienia, przez pryzmat zasad logicznego myślenia, to należy uznać je za mało

przekonujące i niewiarygodne, bo przecież oskarżony z racji wieku i doświadczenia życiowego musiał sobie zdawać sprawę z tego, że w przypadku przyznania się do winy w zakresie spowodowania kolizji pojazdów to z ubezpieczenia właściciela V. (...) dojdzie do poniesienia kosztów naprawy znacznych uszkodzeń w V. (...), co może spowodować wzrost składki ubezpieczenia, gdy pokrzywdzona była dla niego osobą obcą i nie miał on żadnego powodu by robić jej tego typu przysługę, tym bardziej, że oskarżony jako osoba bezrobotna, pozostająca na utrzymaniu rodziny, został też ukarany mandatem, który powodował konieczność zapłaty kwoty w nim wskazanej i pociągał za sobą przyznanie oskarżonemu punktów karnych, stąd nielogiczna jest wersja oskarżonego z wyjaśnień by tylko z powodu „litości” wobec znacznych szkód w samochodzie pokrzywdzonej to miał się przyznać na miejscu zdarzenia do spowodowania kolizji, bo wiązało się to dla niego z poniesieniem kosztów które – z powodu trudnej sytuacji finansowej- stanowiły dla niego odczuwalne obciążenie, a nielogicznym jest by narażał się na tyle niedogodności nie będąc sprawcą kolizji,

- nadto przedstawienie przez oskarżonego dwóch różnych powodów podjęcia decyzji o tym by wziąć na siebie winę za spowodowanie kolizji w dniu zdarzenia (albo szok albo że żal mu było pokrzywdzonej) nawzajem się wyklucza bo albo oskarżony był w szoku i nie wiedział co mówi i dlatego się przyznał do spowodowania kolizji albo wiedział co mówi i świadomie z powodu altruizmu przyznał się do spowodowania kolizji, a

takie rozbieżne wskazanie dwóch przyczyn dla których początkowo przyznał się do spowodowania kolizji, też wpływa na to, że do wyjaśnień oskarżonego w których zaprezentował wersję odmienną od tego co mówił na miejscu zdarzenia, to należy podejść z dużą dozą ostrożności,

- oceniając relację oskarżonego podawaną przez niego na miejscu zdarzenia, przyjęcie mandatu, w kontekście późniejszej zmiany wersji, to należy zauważyć, że oskarżony wyjaśniał, iż zmienił opis czynu w stosunku do pierwotnego, bo po kilku dniach przemyślał sprawę i stwierdził, że wydaje mu się, że to kierowca drugiego pojazdu przekroczyła oś jezdni, przy czym sformułowanie typu „wydaje mi się” należy odczytać w ten sposób, że nie był pewien tego czy faktycznie pokrzywdzona pojazdem przekroczyła oś jezdni, natomiast na rozprawie przedstawiał taką okoliczność już jako pewną, twierdząc też, że R. K. zasugerował mu, że to nie jego wina i że „czemu się przyznał”, a to stanowi kolejny powód by do wyjaśnień oskarżonego odmiennych od tego co przekazywał na temat przebiegu i przyczyny kolizji w dniu jej zaistnienia, podejść z dużą dozą ostrożności, a nie uznawać je za całkowicie wiarygodne i konsekwentne,

- trudno też uznać za wykazaną okoliczność wskazaną w zeznaniach R. K. by pokrzywdzona jechała z dużą prędkością, skoro sama A.C. zeznawała, że wiedziała o ograniczeniu prędkości, że miała świadomość wystąpienia na drodze zakrętu, że mogła jechać z prędkością 40 km/h, a tymczasem R. K. zeznał, że pokrzywdzona nadjechała z dużą prędkością, a

za taką trudno – w świetle doświadczenia życiowego -uznać prędkość w granicach 40 km/h, nadto w karcie zdarzenia drogowego czy notatniku policyjnym brak zapisu by na miejscu zdarzenia była mowa o dużej prędkości jazdy kierowcy V. (...), a wręcz z karty tej wynika, że to oskarżony miał nie dostosować prędkości do warunków panujących na drodze czym doprowadził do zderzenia z V. (...) (a nie by to kierowca V. (...) poruszał się z prędkością która mogła stanowić przyczynę kolizji, co sugerował R. K.),

- tymczasem sąd I instancji nie dostrzegł tych okoliczności i dowodów, przystąpił do oceny wyjaśnień oskarżonego odnosząc je głównie do zeznań R. K., przy czym nie dostrzegł różnic w ich relacjach, a następnie stwierdzając wiarygodność wyjaśnień S. J. i zeznań R. K. , to wybrał odnoszącą się do nich wersję z opinii biegłego, który to biegły wskazując na niedostatki zgromadzonego materiału dowodowego (w szczególności brak szkicu miejsca zdarzenia z dnia kolizji, brak dowodów materialnych w zakresie powypadkowych śladów na drodze, brak oględzin pojazdów itp.) to wydał niekategoryczną opinię, którą trudno uznać za pełną, jasną i wewnętrznie niesprzeczną i ocenie sądu pozostawił wyciągnięcie wniosków co do tego który uczestnik zdarzenia doprowadził do kolizji pojazdów; przy czym przedstawił też wariant iż zachowanie pokrzywdzonej, która jadąc z prędkością powyżej administracyjnie dopuszczalnej tj. 30 km/h ale dojeżdżając do miejsca zdarzenia z mniejszą prędkością niż deklarowane 40 km/h , jadąc po właściwej

stronie jezdni, ruchem stabilnym, to nawet przekraczając prędkość administracyjnie dopuszczalną, nie pozostawałoby najprawdopodobniej w związku przyczynowo-skutkowym z zaistniałym zdarzeniem,

- zaś cały zgromadzony materiał dowodowy, z powodów wyżej wskazanych, nie mógł wskazywać na to, że wiarygodnymi dowodami wykazano, iż to pokrzywdzona przekraczając oś jezdni (bo wcale nie wynikało to z pierwszych relacji oskarżonego na miejscu zdarzenia, na co wskazują zeznania policjantów, treść karty zdarzenia drogowego czy notatnika policyjnego, zeznania pokrzywdzonej), spowodowała w ten sposób hamowanie pojazdem przez oskarżonego w celu uniknięcia zderzenia, wpadnięcie w poślizg i zderzenia bocznych pojazdów,

Dlatego należało stwierdzić zarzucaną obrazę przepisów postępowania w postaci naruszenia zasady z art. 410 kpk a także kryteriów oceny dowodów z art. 7 kpk i w efekcie naruszenie art. 424§1 kpk, co doprowadziło do wydania wyroku uniewinniającego oskarżonego, który nie może pozostać w obrocie prawnym.

Wniosek

O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

z przyczyn wskazanych w powodach uznania zarzutu obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść wyroku, za zasadny		
Lp.	Zarzut	
2.	błędu w ustaleniach faktycznych, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Konsekwencją stwierdzenie zasadności zarzutów obrazy art. 7 kpk i art. 410 kpk podniesionych w apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jest przyjęcie, że sąd I instancji nieprawidłowo też dokonał ustaleń faktycznych w sprawie opierając się na niesłusznie uznanych za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonego czy zeznaniach R. K. i mylnie przyjął, że to oskarżycielka posiłkowa w sposób przez nią zawiniony przekroczyła oś jezdni, co odniesiono do prędkości podanej przez oskarżycielkę; że uczynił też tak nie dostrzegając tego, że na miejscu zdarzenia - co wynika z karty zdarzenia drogowego ustalono m.in. w oparciu o relacje obu kierowców - to oskarżony kierując V. (...) (a nie V. (...)) nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze czym doprowadził do zderzenia bocznego pojazdów, a dopiero gdy S. J. postawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 177 kk, to dopiero wtedy stwierdził on, że jechał z prędkością 30 km/h a więc dopuszczalną i mniejszą niż ta z którą jechała kierująca V.</p>		

(...), co służyło wykazaniu przez oskarżonego, że to kierująca V. (...) miała nie dostosować prędkości do warunków drogowych, co było przyczyną wypadku.

Należało też uznać za częściowo zasadne argumenty podniesione w apelacji prokuratora, że faktycznie biegły wydał opinię bez dysponowania takimi danymi, które by pozwoliły na to aby w sposób jednoznaczny zakwestionować wersję pokrzywdzonej i by dać wiarę wersji oskarżonego z wyjaśnień, które to wyjaśnienia- oceniane przez pryzmat wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności- nie mogły zostać uznane (po przeanalizowaniu ich zgodnie z kryteriami z art. 7 kpk) za wiarygodne.

Należy też zgodzić się z prokuratorem, że ze zdjęć zgromadzonych w sprawie, w tym tych w opinii biegłego, w powiązaniu z zeznaniami pokrzywdzonej wynika, że miejsce zdarzenia mogło znajdować się nie na zakrzywieniu łuku zakrętu, ale w miejscu rozpoczęcia zakrzywienia łuku zakrętu dla kierunku jazdy V. (...), co wpływa na ocenę prędkości z jaką poruszała się pokrzywdzona w kontekście pozostawania tej prędkości w związku przyczynowo-skutkowym z zaistniałym zdarzeniem, co powoduje, że nie można się zgodzić z sądem I instancji, że był w pełni uprawniony aby opierać się na wersji przedstawionej przez oskarżonego, w tym co do wskazania przez niego miejsca zdarzenia na wydruku z map Google.

Rację ma też prokurator co do tego, że w pierwszych

wyjaśnieniach złożonych dwa miesiące po zdarzeniu oskarżony (który dopiero wtedy podał, że jechał z prędkością mniejszą niż oskarżycielka posiłkowa, zasugerował winę kierowcy V. (...), co jest wątpliwe w świetle treści karty zdarzenia drogowego i zeznań policjantów) wyraził tylko przypuszczenia co do sprawcy i mechanizmu wypadku, a nie pewność, że nie jest sprawcą wypadku, że R. K. zeznawał, że już na miejscu wypadku miał twierdzić, że to nie jest wina oskarżonego (czego nikt nie potwierdził), co powoduje, że zaistniały uzasadnione wątpliwości co do wiarygodności wersji S. J. z wyjaśnień i co do zeznań R. K., a wobec tego dowody te nie mogły być podstawą do czynienia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Dlatego należało przyjąć, że nie było podstaw do pełnego uznania wyjaśnień oskarżonego i zeznań R. K. za wiarygodne i konstruowania w oparciu o nie, przy uwzględnieniu wersji z opinii biegłego odnoszącej się do tych dowodów, ustaleń faktycznych, co doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego.

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

z przyczyn wskazanych w powodach uznania zarzutów i naruszeń

wskazanych w apelacjach, mających wpływ na treść wyroku którym uniewinniono oskarżonego, za zasadne

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
<p>-z przyczyn wskazanych w powodach uznania zarzutów i naruszeń wskazanych w apelacjach, mających wpływ na treść wyroku którym uniewinniono oskarżonego, za zasadne,</p> <p>- gdy materiał zgromadzony w sprawie i wynikające z niego okoliczności wskazywały na winę oskarżonego, a wyjaśnienia oskarżonego i zeznania R. K. (tj. dowody na których sąd I instancji oparł uniewinnienie oskarżonego, gdy wybrał wersję z opinii biegłego odnosząca się do tych dowodów) nie mogły zostać uznane za wiarygodne,</p> <p>- gdy z art. 454§1 kpk wynika, że sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji, a art. 437§2 kpk w sytuacji nastąpienia wypadku z art. 454 kpk pozwala na uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania</p>		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd I instancji winien jeszcze raz przeprowadzić wszystkie dowody, a przesłuchując oskarżonego czy świadków powinien konfrontować ich słowa z treścią wymienionych wyżej dokumentów, dążąc też do ustalenia miejsca zderzenia pojazdów, prędkości pojazdów (w kontekście zapisu o niedostosowaniu prędkości i uproszczonego szkicu z karty zdarzenia drogowego), co winien odnieść do opinii biegłego; a przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i wynikających z niego okoliczności winien pamiętać o treści art. 410 kpk i art. 7 kpk	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności

7. PODPIS